

A Kilimandzsáró hava

LÁTKÉP A BARRANCO-FAL TETEJÉRŐL, HÁTTÉRBE A MERU

Afrika legmagasabb pontja, a világ egyik legnagyobb vulkánja, a Föld legmagasabb önálló hegye – olvasható a Kilimandzsáró 5895 méteres, szabadságról elnevezett Uhuru csúcán. A „legek” és a változatos – köztük több könnyű – megközelítési lehetőség mágnesként vonzza a különböző nemzetek hegyászait. A túrát és egyben a pénztárcát tovább könnyíti, hogy a Kilimandzsáró – komoly büntetés terhe mellett – vezetők nélkül nem látogatható.

A legtöbben a lankás Marangu utat választják, amely népszerűsége és komfortja miatt elnyerte a nem túl hízelgő Coca-Cola út nevet. Az általunk kiszemelt Machame-Mweka kombinált útvonal neve első hallásra talán nem cseng túlságosan biztatóan, a vezetők szerint azonban mégiscsak ez a whisky út. Arra persze senki ne gondoljon, hogy a kísérők a mászók részére reggelente kék címkés Johnnie Walkert kínálnak, az útvonal azonban több előnnyel rendelkezik. A táj rendkívül változatos, ehhez járul, hogy a mászás és a visszatérés nem azonos útvonalon történik. A Machame-Mweka kombináció további előnye, hogy viszonylag hamar nagyobb magasságba vezet, és az itt eltöltött idő segíti a kellő akklimatizációt. A közel hatezer méteres Kilimandzsáró megmászására a kísérők által preferált öt nap így sem túlságosan sok, aki teheti, annak érdemes már indulás előtt felkészülni. A rövidebb, januári, száraz periódus idejére az európai bemelegítés magashegy sielésből állhat, a júliusban kezdődő száraz évszak alatti mászáshoz viszont az európai nyár számos akklimatizációs lehetőséget kínál. A szervezet néhány nap alatt nem felejtí el ezt a tapasztalatot, ami nagyban segíti a következő magashegy túrát.

Hatfős csapatunk a Budapest–Amszterdam–Nairobi útvonalon érkezett a Kilimandzsáró nemzetközi repülőtérre, majd taxival Arusha felé vettük az irányt. Mire bejutottunk a városba, a sofőr alaposan kikérdezett, hová készülünk, és már vitt is egy hegyi túrákat szervező irodába. Itthon minden információt beszereztünk, de jól bevált szokásunknak meg-

felelően semmit nem foglaltunk le előre. Tapasztalataink szerint a helyszínen sokkal jobb alkupozícióban vagyunk. Miután átnyújtottam a Great Masai Adventure iroda fiatal vezetőjének ambiciózus programunkat és a tervezett költségvetést, rövid számolás után felajánlotta, hogy az összeg kétszereséért vállalják a szervezést. Hosszú, de baráti alkudozást és teázást követően, némi programmódosítás és a költségek jelentős lefaragása után elégedett kézfogással álltunk fel. Nem csak a mászást és a hegyi vezetőket, de még a szafarihoz szükséges terepjárót, szakácsot, valamint az összes nemzeti parki engedélyt és a szállást is biztosították. Attól sem riadtak vissza, hogy az indulást másnap reggelre tűztük ki.

A város elhagyása után előbb művelt területek mellett haladtunk, majd a Machame kapun beléptünk a nemzeti parkba. Délután már az esőerdő fölött, háromezer méteren, a Machame Camp terü-

LÁTKÉP A CSÚCSON

NÁNDOR ÉS KÍSÉRŐNK A CSÚCSON

bonyolódni, nézzük, mit csináltunk ébredés után a táborban: a jég levakarása a sátorról, a reggelinkre ácsingózó természetes fehérnyakú hollók elzavarása, indulás a 4660 méteres látatorony megmászására. Az Erica arborea övezete fölött a tájképet faméretű seneciók határozták meg, néhol pedig lobeliákkal találkoztunk.

Két borongós napot követően a felhők fölött végre csodálatos napsütés fogadott. Örömmömbé némi ürmös is vegyült, levált ugyanis kedvenc túracipőm talpa. A helyzet bőséges szigetelőszalag-használat után is reménytelennek bizonyult, a bakancsnak tehát rá kellett ébredni a szomorú valóságra, így nem juthat fel a Kilimandzsáró csúcsára. A táborban hagyott rövid szárú pótcipőm értéke egy csapásra a Seuso-kincsekkel kezdett vetekedni.

Hosszú, de mozgalmas nap után a négyezer méteren fekvő Barranco táborba ereszkedtünk vissza, s talán ekkor éreztük először a kötelező szervezés és vezetés előnyeit. A teherhordók és segítők nem csak a sátrakat állították fel, de délután teával vártak, este pedig bőséges meleg vacsorát készítettek. Másnap délelőtti programunk, a Barranco Camp fölött magasodó Barranco-fal megmásítása – nevével ellentétben – nem igényelt technikai bravúrt, bár itt-ott a kezünket is használni kellett. Találkoztunk olyan – borsos árú – szervezett csapattal, melynek teherhordói még székeket is cipeltek a falon. A Barranco Wall tetején pazar kilátás fogadott. A felhőpaplanból a szomszédvár, a 4566 méteres Meru emelkedett ki.

A csúcstámadás kiindulópontja a 4600 méteren található Barafu tábor, a túra pedig éjfélkor kezdődött. Próbáltuk az ébresztőt elodáztatni, de a vezetők hajthatatlannak bizonyultak, végül fél egykor mi is beálltunk a sorba. Hála az előzetes akklimatizációnak, a magasság növekedésével légszomjat alig éreztünk, annál mélyebb benyomást gyakorolt ránk a hőmérséklet csökkenése. Jó tempóban haladtunk, a végén még vissza is fogtuk magunkat, nehogy sötétben érjünk a csúcsra. A legalább mínusz húsz fokos hidegben nem sok kedvünk lett volna a napkeltére várakozni. Amíg a kamerába betettem a melegben tartott akkumulátort, ujjaim a hidegtől alaposan feldagadtak. A fényképezést tovább nehezítette (ezt technikai tanácsként is írom), hogy a microdrive is befagyott, képeket végül csak SD-kártyára tudtunk készíteni. Gyors fotózás és kézfogás után a legtöbb csapat elindult lefelé, végül rólunk sem készült olyan kép, melyen mind a hatan együtt tartjuk a magyar zászlót. A hegyet látszólag könnyű meghódítani, az Uhuru azonban nem tűri sokáig az idegeneket. A csúcs közvetlen környezetét kivéve amerre néztünk, mindenütt havat, jeget, néhol széles gleccsereket láttunk. Jó lenne, ha a Kilimandzsáró még sokáig tudna dacolni a klímaváltozás hatásaival, és talán nem tűnik rosszmájúságnak, ha azt kívánom, hogy a következő generációk hegymászói is éppolyan fagyos ujjakkal készítsék a csúcscsot, mint ahogy mi tettük.

letén vertünk sártat. A tábor felett ritkás erikaerdő kezdődik, utunk során tehát a növényzet zonalitását is jól megfigyelhetjük. A második estét négyezer méteren, a Shira Camp-ben töltöttük. „Nem volt nagyon meleg?” – hangzott az első kérdés, miután hazaértünk. Anélkül, hogy az időjárás részletezésébe

SENECIO ÉS SZALMAGYOPÁR, AZ ERDŐHÁ-TÁR FELETTI TÁJ JELLEGZETES NÖVÉNYEI

Reggel kilence értünk újra a táborba, majd rövid pihenő után egészen háromezer méterig vonultunk vissza. Változatos, szép tájon haladtunk, közben a növényzeti övek még gyorsabban váltották egymást, mint felfelé. A hatodik napon a nemzeti parkot a Mweka kapun át hagytuk el, ahol pecsétes igazolást kaptunk a mászásról. A technikailag könnyű hegyen a siker kulcsa tehát az előzetes akklimatizáció és perze: sál, sapka, kesztyű.

A túra után bejártuk a Serengetit, leereszkedtünk a páratlan állatvilágról ismert Ngorongoro-kráterbe, gyalogoltunk a Meru lankáin és apró falvakat látogattunk meg. Egyik legkülönösebb élményünket is a helyiekkel történő találkozás jelentette. Tanzánia hatalmas és változatos etnikai összetételű ország, ahol kis számban még busmanok is élnek. A családok fele elutasítja az idegeneket, néhány százan vannak, akik – nyelvüket beszélő helyi kíséretében – meglátogathatók. Az Eyasi-tó környékén mi is felkerestünk egy busman családot, a férfiakat elkísértük vadászatra. A fém nyílhegytől és nadráguktól eltekintve úgy éreztük, mintha kőkorbba csöppentünk volna. Miután egy mókust zsákmányoltak, hosszú bottal és egy üreges fadarabbal pillanatok alatt tüzet gyújtottak, elővették csontból faragott pipájukat, megtömték valami száraz levéllel, rágyújtottak és vidáman körbeadták. A pipázás után a tüzet eloltották, továbbindultak, de kíváratva eszükbe jutott, hogy meg kellene enni a mókust. Újabb néhány másodperc múlva már égett is a tűz, melyre szőröstől-bőröstől rátették a kicsiny állatot. A zsákmány gyorsan átsült, közben a legidősebb férfi egy mozdulattal letörte a farkát és a csontokkal együtt elropogtatta, majd kifordította a belsőégeket, az állatot pedig néhány percre visszavetette a tüzre. Az elkészült ínycsikket felve kóstoltuk meg. Íze a legfinomabban elkészített zsenge csirkehúst juttatta eszünkbe.

Bő két hetes kalandozás után élményekkel tele szálltunk fel a kis tanzániai légitársaság, a Precision Air Nairobi felé tartó gépére. Megvalósult egy álom. Eljutottunk fekete Afrikába. A fedélzeti magazint emlékül elhoztam, benne ugyanis néhány idézetet találtunk. Az egyik így szólt: „In dreams and in love there are no impossibilities” – János Arany.

Makleit László

(A túra résztvevői: Cséke Beatrix, Cséke László, Erdei Szabolcs, Makleit László, Makleit Nándor, Marx Norbert)

TŰZGYÚJTÁS A BUSMANOKNÁL

KISZÁRADT FOLYÓMEDER A BUSMANOK TERÜLETÉN